

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Scandlines Øresund i in./Komisja**(Sprawa T-68/15)**

(2015/C 138/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scandlines Øresund I/S (Helsingør, Dania), HH Ferries Helsingør ApS (Helsingør, Dania), HH-Ferries Helsingborg AB (Helsingborg, Szwecja) (przedstawiciele: M. Johansson, R. Azelius i P. Remnelid, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga, wniesiona na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. wydanej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE (w sprawach SA.36558 i SA.38371 – Dania oraz SA.36662 – Szwecja, Pomoc przyznana na rzecz Øresundsbro Konsortiet).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniach prawa i błędach w ocenie.

- W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, iż finansowanie infrastruktury na zapleczu kraju nie prowadziło do przyznania pomocy państwa, ponieważ przedmiotowe środki ani nie skutkowały zakłóceniem konkurencji, ani nie wpływały na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- W ramach drugiej części skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła prawo w odniesieniu do bezwarunkowego charakteru gwarancji państwowych oraz uprawnienia Konsorcjum do uzyskania środków finansowych gwarantowanych przez państwo, którego to uprawnienia można dochodzić przed sądem, oraz w odniesieniu do oceny Komisji dotyczącej liczby gwarancji państwowych.
- W ramach trzeciej i czwartej części skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo, uznając, iż środki w postaci gwarancji szwedzkich stanowią system pomocy oraz istniejącą pomoc.
- W ramach piątej części skarżące podnoszą, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, iż gwarancje państwowe ograniczają się do finansowania stałego połączenia.
- W ramach szóstej części zarzutu pierwszego skarżące podnoszą naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ Komisja nie miała wystarczających podstaw, by uznać rozpatrywane środki pomocowe za zgodne z rykiem wewnętrznym.
- W ramach szóstej części skarżące podnoszą też, że Komisja naruszyła prawo, gdyż nie zbadała łącznych skutków wszystkich poszczególnych środków pomocowych przyznanych Konsorcjum bezpośrednio i pośrednio.
- W ramach siódmej części zarzutu pierwszego skarżące wskazują na nieprawidłowe stosowanie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

— Zarzut drugi dzieli się na dziewiętnaście części, w ramach których skarżące podnoszą, że badanie przeprowadzone przez Komisję było niewystarczające i niekompletne oraz że Komisja wielokrotnie odstąpiła od stosowania swych wytycznych oraz komunikatów. Owe uchybienia stanowią spójny dowód tego, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie była w stanie rozwiązać poważnych trudności stwierdzonych w niniejszej sprawie. W konsekwencji Komisja błędnie odmówiła ochrony praw proceduralnych, które skarżące wywodzą z art. 108 ust. 2 TFUE.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu obowiązku przedstawienia uzasadnienia.

— W ramach ostatniego, trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja jest oparta na niewłaściwym uzasadnieniu. Skarżące wskazują, że Komisja nie sprawdziła, czy twierdzenia i uzasadnienie w zaskarżonej decyzji były precyzyjne na tyle, by pozwolić skarżącym na obronę ich praw, a Sądowi – na skorzystanie przez niego z uprawnień kontrolnych. Podnoszone błędy w rozumowaniu dotyczą oceny Komisji w odniesieniu do infrastruktury na zapleczu kraju, gwarancji państwowych, duńskich ulg podatkowych, duńskich pożyczek państwowych oraz wreszcie okoliczności, że wnioski Komisji co do zgodności z rynkiem wewnętrznym oraz uzasadnionych oczekiwań opierają się na określonym rozumowaniu.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – Hippler/Komisja

(Sprawa T-72/15)

(2015/C 138/74)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eberhard Hippler (Dorsten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Richter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zakazanie stronie pozwanej, pod rygorem nałożenia za każde naruszenie grzywny w wysokości ustalonej według uznania Sądu, publicznego udostępniania bez zgody strony skarżącej należących do niej planów sieci „Bochum”, „Dortmund”, „Düsseldorf/Meerbusch”, „Duisburg” i „Essen”, tak jak zostało to uczynione pod następującymi adresami:

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Dortmund.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Bochum.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Essen.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duesseldorf.pdf> oraz

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duisburg.pdf>

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej odszkodowania w wysokości 10 100 EUR;

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów adwokackich poniesionych w związku z postępowaniem poprzedzającym wniesienie skargi w wysokości 2 743,43 EUR;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji przed Sądem.